

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Bed
og arbejd!

**Fra
Nr. Nissum
Højskole**

10 Oktbr. 1960 · 52. årgang

J E S U O P R Ø R

Det var påbudt i Moselov, at alle jøder til visse tider skulle faste. Denne lov var nøje udformet af folkets ledere, og den overholdes af rettroende jøder den dag i dag. Men Jesus brød med loven og lærte sine disciple det samme. (Markus 2, 18).

Der var strenge love for overholdelse af sabbaten, ja, Moselov fastsatte dødsstraf for arbejde på hviledagen (2. Mos. 31, 14). I tidens løb var det nøje bestemt, hvad man måtte regne for arbejde. Men Jesus overtrådte disse bestemmelser. Han helbredte på hviledagen og tillod disciple at plukke aks (høste) på en sabbat.

Det var en religiøs skik at vaske sine hænder før man spiste, og alle fromme jøder overholdt det nøje, men hverken Jesus eller hans disciple overholdt skikken (Luk. 11, 38), og farisæerne tog megen forargelse deraf (Matth. 15, 12).

Alt dette — og meget andet — gjorde, at de til sidst slog Jesus ihjel.

Hvorfor gjorde Jesus nu således? Regnede han det for synd at faste? Kunne han ikke godt i de fleste tilfælde have ventet med at helbrede til næste dag? Er det

en dårlig skik — endsige syndig — at vaske sine hænder før man spiser? — Og når nu folkets ledere lagde sådan en vægt på disse ting!

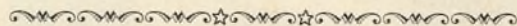
Nej, både det ene og andet var godt nok i sig selv, men der var sket noget forfærdeligt med alle disse love og skikke. De, som nøje overholdt dem, mente der ved at være retfærdige for Gud, og der ved søgte de retfærdigheden i deres eget. Gudsforholdet var for dem blevet en kontrakt, hvor de gjorde så meget så meget, og så måtte Guds godhed vel gøre resten. Derfor brød Jesus med det, gjorde oprør mod den forlorne fromhed, ja, demonstrativt undlod han i en farisæers hus at vaske hænder før måltidet.

Denne lyst til at finde en grund i os selv til at bygge Gnds nåde op på er ikke forsvundet fra os endnu. Vi vil så gerne finde noget hos os selv at stole på og blive store af. Selv Paulus måtte Gud sende en Satans engel til at slå ham i ansigtet, for at han ikke skulle hovmode sig (2. Kor. 12,7).

Jesus er kommen for at kalde syndere (Markus 2, 17). Trøster vi os ved vor men-

neskelige pænhed, ved vor åndelige vågenhed eller ved vor religiøse alvor, kamp og sejr og kristelige arbejder, da fejrer Jesus disse gode ting til side som hovmod og dødssynd, thi da hører vi ikke hans kald til syndere.

P. Roesgaard.

Sommerholdet 1960 er rejst

hver til sit, og her er bleven stille. Men I skal alle have så stor en tak, fordi I kom her, og fordi I var en flok meget flinke piger. Vi har vel nok haft en dejlig sommer sammen med jer, og når vi om morgenen beder for de tidligere elever, kan vi næsten ikke lade være med at bede en særlig bøn for jer. Sæt jer nu det mål, at I vil tjene Herren med glæde, og bed Gud selv hjælpe jer hertil.

»Løft jert hoved, men ingen knejsen,
så far vel da, og lykke på rejsen«.

I aftes (d. 11/10) havde jeg fornøjelsen at hilse på 6 af jeres hold, og det er altid en glæde, når de »gamle« elever møder op — og ser glade og venlige ud.

Nu er det jo ikke alle, vi får lejlighed til at hilse på, men første søndag i juli 1961, da vil vi glæde os til at se jer alle.

Meget glemmes, men I vil huske:

»Bøn og sang gør Djævelen tiden lang«.

Og:

»Lover Herren, han er nær,
når vi synger, når vi bede ...«.

Gid bøn og sang må præge jeres sind og jeres færden, eller skal vi sige: Bøn og arbejde.

Kærlig hilsen fra os på skolen til jer alle.

Familien Lindskov Rasmussen

Dagen efter elevernes afrejse havde vi en mere privat afskedsfest for familien Lindskov Rasmussen. — Skolens stab var samlet til en afskedsmiddag, hvor der blev sagt nogle hjertelige og ligefremme ord, og så var der også noget med afskedsgaver.

Mandag 3. oktbr. drog de så afsted til det nye hjem og den nye gerning. Det var svært at sige farvel, men det måtte jo nu være således.

Skolen, såvel bestyrelsen som kolleger, siger familien Lindskov Rasmussen vor bedste tak for 11¹/₂ års arbejde og samarbejde, og vi ønsker dem alle fire velsignelse glæde og tilfredsstillelse i kommende dage.

Bag denne tak står også en stor flok elever, og vi ved, at også de siger deres bedste tak til deres præcise, dygtige og meget afholdte lærer, og stor tak til deres flinke gymnastiklærerinde, der tappert trodsede kulde og regn sammen med dem så mangen gang ved friluftsgymnastikken, og som utrættelig øvede og øvede i salen, til der kom takt og holdning over flokken.

Tak

Efter at være flyttet til Løgumkloster føler min kone og jeg en stærk trang til at sende alle bladets læsere en hjertelig hilsen og tak. Vi har haft elleve dejlige år i Nr. Nissum, og vi er blevet knyttet til både sted og mennesker med mange bånd, så mange, at det har været forbundet med megen vemod og smerte at komme gennem flytningen.

Da vi først på året traf beslutningen, var vi overbeviste om, at det var rigtigt,

og det er vi stadig. Vi glæder os meget til den nye opgave på bibelhøjskolen; men vi sender jævnlig en taknemmelig tanke til Nr. Nissum og rundt til alle I mange, som vi har fået lov til at være sammen med deroppe.

Inden vi rejste, prøvede jeg at tolke vores tak til såvel bestyrelsen som forstanderfamilien og alle kollegerne, men jeg vil gerne gentage det her: en hjertelig tak for opgaven, der blev betroet os, tak for tillid og en udstrakt frihed, tak for megen hjælpsomhed og overbærenhed.

Men her vil vi også gerne frembære en stor tak til alle de tidligere elever. Det er en vidunderlig gerning at være højskolelærer, men den er også krævende, og jeg rejser ikke fra Nr. Nissum med en forestilling om velgjort arbejde. Vi har været glade for opgaverne, og vi har stræbt at løse dem godt. Det var så dejligt at færdes imellem jer, og vi har frydet os i samværet, både når det gjaldt arbejdet i skolestuen, og når vi havde en af de mange festlige stunder. Ja, vi kan tænke tilbage på en uendelig lang række dejlige oplevelser og siger jer så mange tak for interesse, flittig medvirken og overbærenhed. Jeg mindes også en del gode samtaler på tomandshånd og siger så mange tak for den megen tillid.

Det har været min store glæde at fortælle om livets vidunderlige gave, og det var mit ønske at herliggøre den Gud, som gav os både gave og opgave. Det var også min opgave at orientere jer i dette vanskelige liv og medvirke til en udrustning, der var brugbar i dagligdagens strid mod de mange fristelser og farer, og det var min store glæde at aflægge vidnesbyrd om Jesus Kristus, vor frelser og herre, som ikke svigter os, der er så små og af-

mægtige i livets svære kamp. Ja, det er sagen: at leve livet i redelig kamp og stadig glædes i det levende håb, som Gud har døbt os til. Det er vores ønske og bøn for jer alle. Gud velsigne Nr. Nissum Højskole og Efterskole.

Tak og hjertelig hilsen

Anna Lene, Jes,

Gudrun og Hans Lindskov Rasmussen

Vi sidder alle i dødens venteværelse

Sådan lød det en aften, mens vi havde vækkelsesmøde på »Vildsund Strand«.

Det talte stærkt til mig den aften, og da doktorfruen, som jeg tjener hos, dagen efter fortalte, at hendes mand var kaldt ud til en færdselsulykke, talte det endnu stærkere til mig. Doktøren fortalte nemlig, da han kom hjem, at der var intet at gøre, for den unge pige var knust under en lastbils store hjul, og var død på stedet. Pigen var gået til købmanden for sin mor, men kom aldrig hjem. Hun var død uden betænkningstid, og taler det ikke til os om, at det hurtigt kan være forbi, at vi sidder i dødens venteværelse, hvor fra ingen kommer ud — uden gennem døden. — Kun ved vi ikke, hvem der først skal af sted.

Et sted i Tyskland sad en snes mennesker i lægens venteværelse, og de tænkte næppe på, at det også var dødens venteværelse, men det var det. En lastbil kørte ind gennem muren. Omkring ved halvdelene var dræbt på stedet, andre var hårdt kvæstede. Jo, de sad i dødens venteværelse, og det gør du og jeg også. Betænk det i tide, vend om til Gud, hvis du ikke allerede har gjort det. Vend om »i dag, når I hører hans røst«.

På »Vildsund Strand« fik vi lov til at synge »Kimer himmelklokker«. Der var mennesker, som Gud gennem ordet havde mødt, så de forstod, at de kunne ikke selv længere. Jeg talte med en af dem, en pige, som er kommet i KFUK, og mange troede, at hun var helt med. For mennesker kan vi dække os under et emblem eller ved at komme til møderne, men det kan vi ikke over for Gud.

Også vi, som måske er nogle år henne ad vejen, trænger til at blive standsede og til at betænke, om vi nu også er på den rette vej. Vi kan trænge til fornyelse, og det erfarede jeg også i disse aftener. — Jeg så, at jeg var som et lys, der ikke brændte klart, men kun ulmede. »Gid du var kold eller varm«, siger Jesus, der er ingen mellemvej. Enten er jeg med ham eller imod ham. Måtte det være sandhed for os alle, at vi er med ham.

»Kornhøst er omme, frugthøst endt, og vi er ej frelste«. Jer. 8, 20.

Har jeg skrevet for meget? Det er ikke let at holde op, når hjertet er så fuldt.

Hjertelig hilsen til alle bladets læsere, især til staben og sommerholdet 1958.

Karen Margrethe Nielsen, Efterskolen.

— — —

E. S. Med tak til Karen Margrethe for hendes bidrag til bladet, kan jeg ikke lade være med at fortælle, at Kurt Mejlvang (56/57) lige har mistet sin mor ved en bilulykke. Ligeledes har det gjort et stærkt indtryk på mig, at få et brev fra Viggo Lauritsens (59/60) far, hvori der står: »Viggo sejler for tiden. Han var først med en svensk fragtdamper, men den sank den 13. septbr. Skipperen gik ned, men Viggo blev reddet«.

Jo, vi sidder i dødens venteværelse. Gid

vi alle med sandhed kunne synge det 2. vers af nr. 544 i De unges Sangbog.

Og dog — mit hjerte forfærdes ej,
min sjæl er frejdig og rolig.
I liv og i død jeg ved min vej,
med begge er jeg fortrolig,
thi Kristus, Guds søn, har lovet mig
i Faderens hus en bolig.

En soldat skriver

»Jeg har det ellers godt legemlig set, men ikke altid åndeligt. Det er nu slet ikke let at være soldat og kristen samtidig. Da jeg blev indkaldt, var vi 4 KFUMere, men nu er vi kun 2 tilbage, og vi har stor brug for hinandens hjælp. Jeg har haft en stor ballast og rigdom med mig, dels fra skolen og dels fra vinterlejre og møder, og det har været mig en stor hjælp at have noget at øse af og at bygge på. Dette har hjulpet mig til at undgå at følge med de andre kammerater til deres glæder, der for mig bare er tomhed og intet andet.

Somme tider, når jeg har været ene og været træt og ked af det hele, har jeg haft lyst til at slå mig løs og rigtig kaste mig ud i synden — — men jeg er altid bleven holdt tilbage. — — Jo, Gud er i sandhed stærk og kan give kræfter til at sejre over alt det onde.

De hjerteligste hilsener til alle på skolen og især til dem fra vinteren 56/57. — Herinde er jeg bare et nummer«.

— — —

E. S. Soldaten skal også have tak for sit bidrag til bladet, og jeg kan ikke lade være med at tænke på en fader, der sagde, da der var tale om, at det var billigt at komme på højskole, når man havde været soldat: »Min søn skal nu på højskole, inden han skal være soldat, for det kunne

dog ske, at skolen kunne give ham en hjælp til at komme godt igennem soldatertiden«.

* *Hjemme fra skolen*

Den 15. september holdt de »store« piger en fest for de »små«, og når efterskolepigerne skulle kaldes de små, så ville de også være det. De mødte i meget ungdommelig påklædning, og de fleste havde så galt en narresut i munden. Kort fortalt, vi var oplagt til løjer og havde en gemytlig — men også en god aften.

Tirsdag d. 20. så vi »Kongen bød«, og dagen efter havde vi vor sidste udflugt, turen til Struer. Vi erindrer især Jydsk Andels store silo med udsigten 46 m oppe, og vi erindrer Danmarks tredjestørste slagteri, hvor vi så, hvorledes levende svin blev til røde pølser, der smagte så godt, at enkelte spiste — jeg siger ikke hvormange. Bang & Olufsens radiofabrik var vel også nok værd at se, og så fik vi i tilgift både en film og en gang sodavand. Jo, det var en god tur, men det var så sært, at det var vor sidste.

Det har givet mig meget at spekulere på, at flere af eleverne talte om, at vi burde have 8 måneders kursus i stedet for 5 måneders. Jeg husker nok, hvor forsigtigt vi gik over fra 3 til 5 måneders sommerskole, og nu er der praktisk talt ingen, der søger hertil i 3 måneder. Hvem ved, om vi finder en ny ordning?

Den 23. havde vi en dejlig sangaften, hvor organist Lund og frue sammen med eleverne gav en meget smuk underholdning for hvem, der ville være med, og samme aften havde vi indbudt de venlige mennesker fra vinderupegnen, hos hvem

vi var indkvarterede, da vi i maj havde vort stævne i Vinderup.

Før vi anede, havde vi afskedsfest. Vi sad i en stor rundkreds i gymnastiksalen, og vi følte os så inderligt forenede. Tiden gik — først med mest skæmt — siden med mest alvor. Selv om vi er nogle, der har prøvet en afskedsfest mange gange, så er det dog noget af det, som altid synes sært og svært. Hvor var vi glade for flokken. Måske var der dette særlige ved dette hold, at de så udpræget og så smukt gjorde, som der blev sagt, og derfor vil der også være en særlig forjættelse over dem.

Og så rejste de da ud til livets mange opgaver, måtte tiden her være dem en hjælp til at klare disse på allerbedste måde.

For os, der blev tilbage, var der meget til at optage sindene, Lindskovs afrejse, de tapre lærerinders studietur til Norge, de mange møder, stævnet i Nykøbing M og vort bibelkursus. Så skulle vi jo også have det hele gjort pænt i stand på Brejvdablik til vore nye lærerfolk. Vi venter dem her til skolen den 19. og glæder os til at byde dem hjertelig velkommen. Og så er der vinterskolen, som også lærer Kjeldsen og lærer Ågård i tide må tænke på. Ja, og alt kontorarbejdet og elevbladet. Bare dog oktober slår til. Godt, at denne måned er på 31 dage.

Vi håber stadig på og beder stadig om, at vi må få lidt flere højskoleelever til vinter, men det ser slet ikke så galt ud.

Det er endnu ikke lykkedes os at få en karl til vinter. Jeg troede ellers det var i orden. Vi var for så vidt enige i lørdags, men vi var også enige om at se tiden an til i dag, onsdag d. 12. og nu er ansøgeren ved at komme på andre tanker. Jeg hører gerne fra en, der har lyst til pladsen og evne til at arbejde ret selvstændigt.

Sommereleverne glemte

en hvid bluse i kosterummet og et frotté-håndklæde på Vinkelhuset. Hvem skulle tro det, at der ikke var glemt mere, men I har altså gjort, som der blev sagt, og passet på at få jeres sager med jer. Egentlig ville jeg gerne drille jer lidt, fordi I somme tider glemte et og andet, men jeg skal nok vare mig, for Britta Bille Jørgensen ved, at jeg i går glemte min sommerfrakke i Herning. Lad os alle trøste os med, at der kan ske uheld for de bedste, og vi vil så vente på at høre fra »ejermændene« til blusen og håndklædet.

Bibelhøjskolen i Løgumkloster

Forstander Kristensen har været så venlig at opfordre mig til at skrive lidt til bladet om den opgave, vi nu går ind til i Løgumkloster.

Mange af sommerholdene mindes sikkert besøget i den store kirke i Løgumkloster, hvor vi mindedes om Cisterciensermunkenes trosliv og flittige virke. Det er her ved denne smukke kirke der nu er skabt en institution under navnet Løgumkloster Refugium og Bibelhøjskole. Foruden at være et kristeligt og kulturelt mødested for egnens befolkning og et centrum for kursus og konferencer, skal der her være dels et refugium, dels en bibelhøjskole.

Refugium betyder tilflugtssted, og her er virkelig skabt et tilflugtssted, hvor tidens travle mennesker kan søge hen for at finde ro og hvile og hente nye kræfter til hverdagens arbejde.

Men vores opgave kommer først og fremmest til at gælde Bibelhøjskolen. Un-

der forarbejdet med denne højskole er målet med skolen formuleret således: »I store dele af den danske kirke er man klar over, at enhver sund vækkelse og fornyelse af menighedslivet må høre sammen med et: Tilbage til Bibelen! Sådan lød det på reformationstiden, og sådan var det i de store vækkelsers tid i vort folk. — Vi vil gennem denne bibelhøjskole først og fremmest søge at finde tilbage til Bibelen for at øse af denne friske kilde. Den stadige svækkelse af kristendomsundervisningen i folkeskolen sammen med de vildførende kræfter i vort folk gør undervisningen i kristendomskundskab for voksne til en menighedsopgave, der trænger sig stadig mere på.

Vi håber, at mange gennem et ophold på Løgumkloster Bibelhøjskole må få hjælp til den livsorientering på kristen grund — og at mange her vil hente dygtiggørelse og frimodighed til at tage en opgave op.

Bibelhøjskolen er altså en ganske almindelig højskole, som har faget kristendomskundskab stående øverst på undervisningsplanen; men iøvrigt undervises der i de almindelige højskolefag, af hvilke jeg særlig skal tage mig af historie og litteratur.

Det vil glæde os meget, om I ved lejlighed vil komme og besøge os. Hjertelig velkommen.

Lindskov.

De unges forlag anmelder

Agnes Sapper: Familien Fennerberg. 208 s. 12,50.

Hvori ligger det, at familien Fennerberg lever et så lykkeligt familieliv? De er ikke rige, og de har ikke megen plads, de kan ikke rejse i ferierne, og børnene har hver især allerede deres pligter. Men de indestår alle for hinanden og glæder sig over beskedne og enkle ting: et juletræ, som de

får foræret, en fri billet til en koncert, de små familiefester osv. Man møder den ungdommelige og iltre far, lærer ved musikskolen, den varme hjertede og kloge mor, Karl, den flittige og ihærdige student, Vilhelm, som er den, der ligner sin temperamentsfulde far mest, Otto, den forbilledlige elev, »Marianne« — de uadskillelige tvillinger Matie og Anne, drømmeren Frieder med sin elskede harmonika, og Else, den yngste, muntre lille pige.

Den glade familie i Forårgade er en familie, man gerne lærer at kende, og som man med interesse følger. Den har bud til sin læser om den store værdi, der ligger i sammenhold og forståelse mellem forældre og børn.

Axel Hambræus: Tårnvægterens datter. 160 sider. 10,50.

Det lyder som en gammeldags kærlighedshistorie — og det er det også, men sikkert ikke helt, som De tænker Dem. Den svenske forfatter, hvis bøger udkommer i store oplag i en række lande, har her samlet en perlerække af noveller. Han fortæller om selvglade præster og fromme bønder, om tåbelige læderjakker og trosvisse frelserspiger.

Med få klare rids tegner han sine personer, så de står lyslevende for os, med farveglade ord skildrer han landskabet, så man ser det for sig. Det syder og bobler af humor og glæde i de fleste af fortællingerne, og der er i dem alle en enkel kristentro, der fryder sig over livets mangfoldighed. Man bliver i godt humør af at være sammen med disse mennesker og ønsker at vide meget mere om dem, end den korte novelle byder på. Dertil kommer, at man får et fint indblik i svensk kultur og kirkeliv gennem disse skildringer.

Læs selv bogen og læs den højt for andre — den er velegnet til det brug.

Carl Sundby: Martinsen og kolleger. 248 s. 16,75. Denne roman har krav på opmærksomhed. Den behandler et spørgsmål, som angår os alle: skole, lærere, børn og forældre. — Forfatteren er selv skolemand og behandler i sin bog et område, som han har førstehånds kendskab til.

Bogen fængsler ubetinget, både fordi den fortæller om levende mennesker, og fordi den tager et så vigtigt problem op til behandling. — Her er mange brillante skildringer af livet i skolens ver-

den og udmærkede portrætter af en række lærere og lærerinder, typer, som man kan møde dem på et hvilket som helst lærerværelse. Også børnene, vi møder, er imponerende sikkert tegnet. — Handlingen udspilles hovedsageligt bag kulisserne, på kontoret og i lærerværelset. Man får et godt indblik i lærerens daglige arbejde, som sikkert kan være medvirkende til at skabe bedre forståelse mellem skole og hjem.

»Martinsen og kolleger« er en absolut læseværdig bog, som i høj grad giver stof til eftertanke og diskussion.

Lærere, forældre og alle, der har med opdragelse at gøre, vil utvivlsomt kunne få gavn og glæde af denne bog.

Clarence W. Hall: Guds vovehalse. 240 sider plus 16 sider, iil. 18,50, ib. 26,50.

»Af alle modige mænd og kvinder står de kristne missionærer for mig som de mest heroiske — og som dem, der ersig deres heroisme mindst bevidst«.

Således forklarer forfatteren til disse gribende skildringer af menneskelig stordåd den impuls, der sendte ham ud til jordens fjerneste egne og gjorde ham til en af nutidens førende skribenter på det praktiske kristne arbejdes område.

Bogen indeholder følgende kapitler: Dalen, som tiden glemte. Han skænkede 100.000 synet. Skipperen på Morning Star. Manden, der erobrede Djævløen. Omi-broderskabet, et moderne mirakel. To tusind sprog at erobre. Bolivias mest uforglemmelige skikkelse. En mand imod »Apartheid«. Medicinmand på Amazonfloden. Plovens evangelium. De fattiges tjener. De kinesiske flygtninges bedste ven. Gennem perleportene.

Hvad her fortælles står ingenlunde tilbage for, hvad svundne tider har kunnet berette om helt mod, selvopofrelse og dramatiske tildragelser.

Lucy F. Perkins: Guldgraverens børn. (Juniorbøgerne 8). 104 sider. 6,85, kart. 8,50.

Bogen fortæller på grundlag af en gammel, falmet dagbog, som er kommet forfatterinden i hænde, om tvillingerne Jim og Jo, der i guldfeberens dage gjorde turen tværs over Amerika med oksevogn — »prærieskonnert« — for at genfinde deres far, der var draget til Californien for at søge efter guld.

Drengen Jim og pigen Jo er et par herlige børn, som er midtpunktet i de mange spændende og farefulde begivenheder under den lange og be-

sværlige rejse, som de sammen med deres ældre bror Ben og nabofamilien Sanders samt hunden Gingers gennemfører trods alle vanskeligheder, der møder dem undervejs.

De mange, smukke tegninger, som bogen er illustreret med, er af forfatterinden selv.

HØJSKOLEPOST

Til lykke!

Lørdag 29. oktbr. vies i Sct. Mortens kirke, Randers: Sekretær Ragnhild Simonsen (49) og diakon Johs. Gaardbo, Randers. Festadresse: Missionshotellet Ansgar, Randers.

Lørdag 19. november vies i Sahl kirke frk. Anna Mikkelsen (55), og hr. Jens Jørgen Ringgaard (58-59). Bryllupsadresse: Skovlund, Vinderup.

En, der har ventet

til den rigtige kom, skriver: »Stor hilsen til alle, som jeg kender på højskolen. Der er vist ikke mange tilbage, men forstanderens er der da, og jer er det jo, jeg kender bedst.

Jeg er meget lykkelig, har fået jordens dejligste mand«.

Et navn.

Kære holdere af vort blad!

Når vi nu beder jer pænt om det, vil I så ikke godt huske at meddele adresseforandring, når I flytter mere end midlertidigt. Vil I ikke også godt opgive både den gamle adresse nøjagtigt, som den står trykt på bladet, og så naturligvis den nye adresse. Kommer bladet så alligevel ikke omkring d. 25. i måneden, så spørg først posten, og hjælper det ikke, så skriv til os igen. — Husk også at skrive årgang.

Højskolen til vinter.

Vi skulle gerne have lidt flere højskoleelever til november, og der kan endnu søges understøttelse ved henvendelse til kommunekontoret eller til sognerådsformanden.

To tusind og tre hundrede

gamle elever får bladet her. Hvis alle tænker sig om og gør en indsats, så skulle vi nok kunne få 5—10 elever mere til højskolen til vinter, og så ville en stor glæde blive skolens stab til del.

Østvendssyssel højskolekreds.

Sammenkomst i Hjallerup missionshus lørdag 20. okt. kl. 20. Forstander Henry Pedersen, Grejsdalens ungdomsskole, taler over emnet: »Hinderer eller fremmer vi en vækkelse?«

Aarhus højskolekreds

samles onsdag 9. novbr. på Sømandshjemmet kl. 20. Forstander Jef Tange, Rønde højskole, taler over emnet: »I livets tjeneste«. Der er pakkefest, og entreen denne aften er en pakke.

Måske er det for sent,

når bladet kommer ud, at erindre om vort bibelkursus d. 24. til 26. okt. Måske kan det lige nås, og roerne har måske godt af at gro i fred i det par dage.

Vore møder

- 7. novbr. Isenvad. M. P.
- 8. — Linde. A. Kr.
- 16. — Heltborg A. Kr.
- 21. — Faare. A. Kr.
- 22. — Rydhave Slots Ungdomsskole. M. P. (Unge hjem).

Adresseforandringer

Vinterskolen

53-54 Hr. Ejvind Kallesøe Jensen, Asker, Herrefrisørsalon, Asker, Norge — samme, »Fredsværn«, Asp, Struer.

Sommerskolen

- 1959 Frk. Erna Ibsen, Østerbrogade 29, Lemvig, — samme, Vejrup.
- 1959 Frk. Edith Nielsen, Karstoft, Rønbjerg — samme, Lyngtoften 40, Skive.
Frk. Maren Petersen, Jørgen Kristensen, Grisbæk pr. Vejrup — Plejeelev frk. Maren Petersen, Statens Aandssvageanstalt, Andersvænge, Slagelse.
- 1958 Frk. Inger Thise, Anshede, Fur — samme, Missionshotellet, Helligkorsgade 1, Kolding.
- 1957 Frk. Anna Thise, Haslev udv. Højskole, Haslev — samme, Anshede, Fur.
Frk. Bodil Aalbæk, Gl. Lindholt, Tvis — samme, Den kommunale vuggestue, Gl. Skolevej 32, Herning.
- 1956 Frk. Ellen Byskov, Ungstrup, Kjellerup — samme, Fasanvej 25, Horsens.
Frk. Anna Christensen, børnehjemmet »Knaps Minde«, Silkeborg — samme, Ungstrup, Østergaard, Kjellerup.
- 1954 Sygepl. Maren Iversen, Kolonien Filadelfia, Dianelund — samme, Med. afd., Amtssygehuset, Aarhus.
- 1953 Frk. Birgit Raaby, Nørregade 21, Nykøbing F. — fru Birgit Johansen, Østerg. 39, Eskildstrup, Falster.
- 1949 Sygepl. Kis Østergaard Nielsen, Søndergaard, Lomborg, Bonnet — fru Kis Lange, Broagervej 38¹, Holstebro.
- 1936 Frk. Anna Kirk, Rosenvej 3, Gentofte — samme, Karlslunde Strandvej 104, Greve Strand.
- 1935 Fru Kathrine Madsen, Markvænget 21, Herning — samme, Hasselvej 6, Herning.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristeussen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 5856

A

59

FRDERIKSBERG ALLE 22
STATENS PÆD. STUDIESAMLING
HR. J. KRISTENSEN